

Így járunk akkor is, ha majd
lábunk nem éri a talajt,
vadnyomokon vagy harmatos
hullott leveleken nem tapos,
és a lélek, bejutván valahogy
valahova, fáradtan lerogy?
Ha menny: minden a régiben marad –
de ha pokol: ennél is cudarabb?

1979

Közzétette Győri János

ZELK ZOLTÁN

Szemben a némasággal

Jó volna hazamenni,
eleget ácsorogtam,
csupa lárma a lelkem,
csupa idegen lárma,
már minden ismerős hang
elmúlik a fülemben.

Mégegyszer megpróbálom.
Bekopogok egy ajtón,
mely villanyfényre nyílik,
zenére, boldogságra –
de tudom már előre,
hogyan idegenek lakják . . .

Mondd, mennyi van még hátra?
mért oly hosszú az élet?
tőled kérdelem és tőled
és senkisémet felelhet,
hisz magamban beszélek,
vagy ami annál rosszabb:
isten a néma társam.

Hát idáig jutottam.
A hátam szélnek vetve
állok a verőfényben,
mintha esőben állnék
szemben az emberarcu
vinnyogó némasággal.

(Kéziratból, 1968–69?)